

de nye Love er vedtagne. Hvis det ærede Medlem vil det, maa jeg desværre sige, at jeg er ikke nær saa tilfreds med mig, som det ærede Medlem da vilde være. Thi saaledes som det efterhaanden har udviklet sig, forekommer det mig, at man fra Rigsdagens Side ikke har vist den samme Holden igen, som er forsøgt fra Regeringens Side, og som det bestandig har været i alt Fald min Bestræbelse at sætte igennem. Jeg tør ikke en Gang nævne det Ord Sparsomhed mere. Efterhaanden har jeg faaet det Indtryk, at Udtrykket Sparsomhed kun kan anvendes paa saadanne Folk, som overhovedet maa komme ud af det med det lidt, de har. For Resten er det en Dyd, man præker for andre og aldrig udøver selv. Det er for øvrigt maaske et almindeligt Kendetegn paa Moralen; det skal jeg dog ikke komme dybere ind paa. Jeg har faaet det Indtryk her paa Rigsdagen, at Sparsomhed er noget, som man netop under de nuværende Tilstande ganske har bragt ud af Anvendelse. Her paa Rigsdagen er Pengegryden altid i Kog. Man kan, selv om der skulde være den Mulighed, at Rigsdagen ikke vilde fyre under den, være vis paa, at der udefra — ligesom der er visse Ovne, man kan fyre i fra et andet Værelse — vil blive fyret under Gryden. Der stilles ustandselig Krav om nye Bevillinger, nye Understøttelser, nye Foranstaltninger, og det er mærkeligt nok, da Statskassen akkurat er stillet modsat dette: at svømme i Penge. Medens Statskassen for Øjeblikket arbejder langsomt, med et tungt Maskineri, ofte havende Vanskeligheder fra Dag til Dag, har man fra Rigsdagens Side presset paa, og jeg maa sige, at det Pres, Rigsdagen naturligt øver paa et Ministerium, naar samtidig Trykket kommer udefra, har ærede Kolleger af mig ikke ganske modstaaet. Jeg kan nævne som Eksempel derpaa, at Lovforslaget om Dyrtdstillæg til Statens Tjenestemænd og Lærere fremkom fra Regeringens Side med et Udgiftsbeløb af 5 Mill. Kr., og at dette steg til 8 Mill. Kr. her i Folketinget; og jeg er endda ikke vis paa, at de 8 Millioner vil slaa til, saaledes som Lovforslagets endelige Form er blevet. Jeg vil anføre som symptomatisk Udtryk paa, hvorledes Stillingen har været i det høje Folketing, at under en Debat om et Lovforslag af Forsvarsministeren fremkom der det Ønske, at man skulde gaa videre med Udgiften, og da Forsvarsministeren bemærkede, at det vilde koste 1 Mill. Kr., stod et æret Medlem op og sagde: Det skræmmer mig ikke. Det

er meget nemt for det ærede Medlem at sige, og hvis jeg havde været til Stede — jeg var forhindret deri —, vilde jeg have svaret: Det skræmmer i høj Grad mig. Men saaledes har Tilstanden altsaa været. Millionerne har ikke skræmmet nogen. Jeg kan forstaa det rent psykologisk. Sagen er den, at Budgetterne er steget til en Højde, man slet ikke havde tænkt sig tidligere. Der findes paa Finansloven for indeværende Finansaar en Indtægtssum af 164 Mill. Kr., og hvis man regner med, at Merindtægtsskatten, hvis den vedtages, giver det Beløb, som det ærede Medlem fra Æbeltoft anslog den til i Gaar, netop det dobbelte af det Beløb, hvormed den staaar opført paa den vedtagne Finanslov, vil vi komme op paa en Indtægt af 194 Mill. Kr. for indeværende Finansaar. Hvis der da, hvad jeg vil regne med og kunde tænke, at ogsaa det ærede Medlem regner med, fremkommer nogen forøget Indtægt paa andre Konti, vil vi naa op til et Par Hundrede Mill. Kr.s Indtægt. Det er en Sum, som naturligvis ikke maner til Sparsomhed, det kan jeg vel forstaa. Til Sammenligning kan tjene, at den sidste Finanslov, som det ærede Medlem fra Æbeltoft underskrev, paa de samme Paragraffer havde et Beløb af 112 Mill. Kr. En anden Forklaring kan man finde deri, at Militærudgifterne — kortelig sagt — er blevet saa store, idet man for det foregaaende Finansaar har maattet regne med 90 Mill. Kr. dertil. Summen synes saa overordentlig stor, at man kan sige, at man ikke derigennem faar synderlig Opfordring til at spare paa andre, borgerlige Konti.

Det ærede Medlem fra Æbeltoft spurgte mig om, hvorledes jeg var kommet til 90 Mill. Kr. for indeværende Aar. Ved en Fejltagelse har der staaet i et Blad, at jeg skulde have sagt i Landstinget, at Militærudgifterne for indeværende Aar vilde naa op til 90 Mill. Kr. Det drejer sig om Beløbet for det foregaaende Aar. Det ærede Medlem sagde, at Beløbet for indeværende Finansaar vilde blive 87½ Mill., hvis man regnede med de 60 Mill. og de paa Finansloven anslaaede 27½ Mill. Jeg vil imidlertid antage, at Militærudgifterne ogsaa for indeværende Aar vil kunne komme op til 90 Mill. Kr. Naar jeg en Gang tidligere — det var vist for et halvt Aar siden, maaske endda før — mente, at i afvigte Finansaar vilde man kunne nøjes med en overordentlig Militærudgift af 3½ Mill. Kr. om Maaneden, vil jeg til Undskyldning for, at dette senere viste sig